

Vincze Ágnes

Kárrendezés

ATHENAEUM
KIADÓ

A szerzőtől korábban kiadónknál megjelent regények:

Lana Millan

Átkozott Hanna Brown

Lana Millan

Raziel – Egy angyal az élet küszöbén

Lana Millan

Raziel 2. – Egy angyal a szerelem küszöbén

ATHENAEUM
KIADÓ

Vincze Ágnes

Kárrendezés

ATHENAEUM

© Vincze Ágnes, 2022

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben
alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 221 9

Felelős kiadó: Dian Viktória

Felelős szerkesztő: Besze Barbara

Szerkesztette: Bedecs László

Műszaki vezető: Dubecz Adrienn

Borító: Földi Andrea

Nyomdai előkészítés: Fontoló Stúdió

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2022-ben

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Ami nem öl meg, az erősebbé tesz. A felhők fölött mindig süt a nap. Aminek kezdete van, annak vége is. Folytathatnám napestig, de közhelyekkel nem lehet elmondani, amit érzek. Nem is teszem, de kezdődjön itt ez a történet, amikor a rák elvitt téged a világból.

ATHENAEUM
KIADÓ

ATHENAEUM
KIADÓ

Ébredés

Féléber állapotban fekszem az ágy külső felén, a te oldaladon, amikor megcsörren a telefon. Felülök, nincs rajtam szemüveg, sokáig nézem a kijelzőt, ismeretlen szám. Ezt alaptól nem venném fel, valamiért most mégis megteszem. Nem mutatkozom be, a hívó fél azonban igen, majd elhangzik a neved. Doktorakárkicsoda azt tudakolja, ki vagy én neked. Valahogy elhagy a hangom. Miféle hülye kérdés ez? Heves szívdobogás tör rám. Azt felelem, a párod, az élettársad, amúgy meg hogyan lehetne valakinek, egy ismeretlen doktorakárkicsodának elmondani, hogy mik vagyunk mi egymásnak. Keresem a hívás okát, a megnyugtató indokot. Talán átszállítat téged a neurológiára, netán más kezelést ajánl, a gammakéses műtétet, esetleg a teljes besugárzást. Őszinte részvétem. Nem értem, mit beszél, miközben, legbelül, rohadatul értem. *Mahétóraötvenkor*. Akaratlanul is visszatartom a levegőt.

– És most mit csináljak? – kérdezem hosszú másodpercek múlva. Lerúgom magamról a takarót, és pizsamában a konyhába tántorgok.

– Be kéne jönnie a személyes holmijáért – feleli az orvos, mert nem érti, mi az én igazi kérdésem. Nem az érdekel, mi lesz a dolgaiddal, a hátizsákkal, a *freedom* feliratú bordó pólóddal, a kinyúlt farmerreddel, a lyukaknál kifoszlott fekete bőrvvel, a zoknival és a kék Converse cipővel, ami a lábodon volt, amikor utoljára kimentél az ajtón. Mit csináljak én most nélküled? Te voltál az életem értelme, és ez az orvos azt mondja, nem létezel többé?

– El sem búcsúzhattam tőle – mondom keserűen, pedig nem akartam felfedni neki az érzéseimet, mert tudom, nem tehet semmit, különben sem hinném, hogy túl sokat vívódna egy áttételtől szenvedő rákos beteg elvesztésén, aki csak négy napja került hozzá. Futószalagon halnak meg az emberek a szeme előtt, és ez az egy, az enyém, pont annyira számít neki, mint a többi. Kizárólag számomra voltál ilyen pokolian fontos.

– Sajnálom. A Covid miatt látogatási tilalom van, kizárólag a végstádiumú betegekhez jöhet be hozzátartozó. Szombaton, miután a párja bekerült az osztályra, több vizsgálat készült. Az agyi MR áttéteket mutatott, de nem volt arra utaló jel, hogy a halál ilyen hamar bekövetkez-

het. Vasárnapra zavartabb volt, hétfőn romlott az állapota. A légzése elnehezült, lassan leállt a keringése. A legnagyobb daganat az agytörzsbe ékelődött, ennek a bevérvése okozhatta a halálát, de a boncolás után többet tudunk.

– Azt tudtam, hogy baj van, csak azt nem, hogy ekkora – felelem rekedten, aztán mond még valamit, de már nem figyelek, a lényeget tudom. Meghaltál, és én nem lehettem ott, hogy fogjam a kezed az utolsó lélegzetvételnél, mert látogatási tilalom van. Örülök, hogy most, hogy már nem vagy, bémehetek a cuccaidért. Az egyetlen dolog, amit a betegséged ideje alatt ténylegesen tehettem, az volt, hogy melletted voltam, hogy szerettelek. Basszátok meg. A konyhaasztal melletti székre rogyok, a tenyerembe temetem az arcom, és zokogok, pedig legszívesebben üvölnék.

Be kell mennem a kórházba, előtte le kell zuhanyoznom, fel kell öltöznöm, de változatlanul a kockás pizsamámban kőválygok, és abban sem vagyok biztos, hogy a zoknimat fel tudom húzni egyedül. Valakit fel kéne hívnom, hogy segítsen, hogy bebizonyítsa, doktorakárkicsoda téved, de ezt csupán egyetlen személy tehetné meg, te viszont nem veszed fel, ahogyan két napja sosem. Vasárnap reggel beszélünk utoljára, aztán nem értelek el. Kétségbeesésemben a kórházat hívtam, megnyugtattak, hogy alszol,

a mobilodat az éjjeliszekrényedre tették, hogy elérd, ha másnap hívlak. Hívtalak is, de a telefon addigra lemerült. Azt hittem, megbolondulok, mert nem tudok rólad semmit, de Krisz, az egyik legjobb barátom, aki a sürgősségin dolgozik, és részese volt a küzdelmeiknek, megnyugtató, hogy biztosan elkezdtek a kezelésed, az majd segít levinni a daganat körüli ödémát, és hamarosan haza fognak engedni. De hogy azután, ha nem halsz meg, mi lett volna? Gammakés, teljes besugárzás, kemó, vagyis időnyerés. Kilenc hónapja kaptuk meg a diagnózisod, az azóta eltelt időben gyakran találkoztunk lemondó, együttérző vagy a reményünk láttán elcsodálkozó tekintetekkel, amikre akkor csak vállalt vontunk. Most arcul csapott a valóság.

Valahogy magamra küszködök egy farmert és egy vékony, szürke pulcsit, kabát nem kell. Bogi, fehér, bozontos kutyánk a farkát csóválva néz fel rám a nappali szőnyegéről. Kiviszem egy rövid körre, hogy elintézhesse a dolgát, meg-etetem, és felhívom Ilit, a kutyás barátnőmet. A telefonba nyöszörgöm, hogy meghaltál, át-jön, és elviszi Bogit Luluval, a saját kutyájával a Ligetbe, hogy legalább miatta ne aggódjak. Felhívok pár embert, köztük egy taxist, néha sírok, néha üres tekintettel bámulok magam elé, de mire megjön a kocsí, összekapárom magam. A taxiban ülve örült sebességgel rohan el mel-

lettem a város, úgy, ahogy a szűkre szabott két közös évünk röppent el. A Keletinél a Rákóczira kanyarodunk, az első randinkon itt sétáltunk kávéét szorongatva, izzadt tenyérrel. A körúton robogva felrémlik, amikor először kérdezted a Gellért-hegyen a fák árnyékában heverészve, a hajamat cirógatva, ugye szereted? Az első közös hétvégénken a Velencei-tóra mentünk, ültünk a vonaton, figyeltük a tájat. Az ujjaink észrevétlenül fonódtak egymásba. Ha behunyom a szemem, most is érzem a kezed melegét az enyémen. Az épületek körvonalainak helyén megjelennek az utolsó közös pillanataink képei. Az ágyon ültél, alig tudtad megtartani magad, vártuk a mentőt. Látom az arcod, ahogy lemondóan elmosolyodsz, miután az utolsó csókot nyomom a szádra. Néma könnyek csorognak a maszkom alá.

A kórház előtt kiszállok, oda sem figyelek, mennyi borraivalót adok a taxisnak. Felhívom Krisztiánt, aki felajánlotta, hogy elkísér. Jó ideje itt vár a parkolóban. Lehajtott fejjel lépünk a liftbe. Felkísér a dokihoz. A folyosón csupán a lépteimre figyelek, levegőt is csak annyit veszek, amennyi feltétlenül szükséges. Rokonok beszélgetnek a váróban. Úgy érzem, lassítva haladok el közöttük, a hangjuk magas, hamis, a vidámságuk erőtlen próbálkozásnak hat a halál ellen. A láthatatlanság köpenye itt

nem működik, a halált nem lehet kicselezni. Ennek bizonyítékeként állok egy fehér ajtó előtt, és úgy hiszem, kicsit én magam is meghalok. Itt rendel doktorakárkicsoda, aki most majd megint elmondja, mi történt. Pedig elsöre is felfogtam. Értelmetlennek tűnik itt lenni, hiszen nem ragadhatom meg, hogy az arcába üvöltsem, mennyire haragszom, amiért nem mentette meg az életedet, amiért egyáltalán beteg lettél. Az orvosi szobában ismerős fertőtlenítőszag, kényelmetlen székek és szófoszlányok várnak. *Menthetetlen, agyi bevérzés, összeomlott keringés. Nem újraéleszthető.* Ülök, látszólag tartom magam, tartom ezt a kibaszott súlyt, amit az orvos enged rám. A maszk elrejtja a könnyeimet, a szám feszülését. Nem nagyon szólalok meg, a kérdéseimre úgysem kaphatok választ. Hogyan lehetséges ez? Hogy halhattál meg ilyen rövid idő alatt? Hogyan történhetett ez velünk? Hogyan lélegezzek nélküled, és legfőképp minek?

Hamar végzünk, sokan várnak a folyosón, egyébként sincs már miről diskurálni. Beteg voltál, meghaltál. Ennyi. Lehet továbbmenni, még egyszer részvétem, hangzik el léptemben. Újra az előtérben, arrább egy kis beugrórészen asztal, székek, messziről kiszúrom az egyiken a barna hátizsákod, és mellette egy reklámszatyorba hajigálva mindent, amit beküldtem neked. Megszédülök. Leülök. A nővér odajön,

hogy megnyugtasson, és azzal áztat, hogy nem szenvedtél, csendben aludtál el. Megfogja a vállam, a fülembe súgja, nem voltál egyedül. Az érintése alatt kővé dermedek. Nem láttam, mi zajlott az utolsó perceidben, de egyedül voltál, bárki volt is melletted. Nem próbáltak újraéleszteni, és ez engem ezen a kibaszott kórházi széken, belekényszerítve az elfogadásba, a csendbe, rohadtul dühít. Hallgatok, de a szemem villan a könnyek mögött. Menjünk, nőgat Krisztián, és egyetértek vele. Nincs itt semmi keresnivalóm. Az elárvult hátizsákod után nyúl, de kikapom a kezéből, és magamhoz ölelem. Hol lehetsz most? Körbenézek, de valójában nem akarlak látni. Kitölti a lelkemet a szemed kéksége, az utolsó kérdő, reménykedő pillantásod, ahogy reszketve az ágy szélén ülsz.

Beszállunk Krisz kocsijába, a táskád a hátsó ülésre teszem, aztán rágyújtok. Fehér pontok villódnak a szemem előtt, de az sem izgat, ha elájulok, vagy itt halok meg, mert semmi sem számít. Hazafelé beszélgetünk, lövésem sincs, miről, de jönnek az ismerős szófoszlányok. Esélytelen, menthetetlen, agyi áttét. Így volt a legjobb neked. Azt, hogy agyi áttét, négy napja hallottuk először, körülbelül öt órával azután, hogy a mentősök megnyugtattak, nem lesz semmi baj, majd bevittek a sürgősségire egy gyors kivizsgálásra. A rák nem hallgat a szép

szóra, nem érdekli, hogy mi mit dumálunk, mondogathatjuk neki, hogy nem lesz semmi baj, ha ott van, akkor ott van, és magasról tojik az imáinkra. Melanoma malignum. Nem hangzik vészesen, de a diagnózistól számított kilenc hónap elég volt neki, hogy egy megfelelő helyre képzett agyi áttét segítségével kivégezzen. Tizennégy éve szedtek le egy gyanús anyajegyvet a hátadról, mint később kiderült, egy rosszindulatú melanómát. Tizennégy évig hallgatott ez a mocsok, hogy aztán sunyi köhögésnek és fáradtságnak álcázva magát bekopogjon az ajtónkon, és azt mondja, helló, visszajöttem. Búcsúzzatok el.

Agyi áttét. Nem volt időm hozzászokni, a kocsiiban hazafelé, mint valami rossz bort, hosszasan izlelgetem ezt a két szót. Bemegyünk a lakásba, az előszobában lerakom a táskád, aztán csinálók magunknak egy kávét. Minden mozdulatom gépies, én messze járok. A kávéfőzőből az utolsó közös perceink merednek rám, ahogy azt hazudom neked, nem lesz semmi baj. Tudtunk nélkül hazudtunk egymásnak. Azt hazudtuk, hogy meggyógyulsz, hogy új életet kezdünk, összeházasodunk, születik egy gyerekünk, egy csodaszép kislány, akit majd te tanítasz, mert te vagy az okosabb. Pocsék a kávé, elszívunk mellé egy cigit is, eltelik néhány perc, talán óra, de semmi nem válto-

zik. Te halott maradsz. Megjön Ili a kutyával, valamiről beszélünk, szóba kerülnek az agyi áttétjeid, a nem-szenvedésed, aztán Krisz elmegy. Van néhány ember, akivel tudatnom kéne a halálod, de a számukat nem tudom. Megkérem Ilit, hogy kapcsolja be a telefonod, mert én nem tudok hozzáérni. Lehunyom a szemem, miközben felidézem a PIN-kódod, amit már nem is emlékszem, mikor osztottál meg velem. Ili lediktál pár számot. Hívom a barátaidat, a húgodat, ami különösen fáj, mert úgy kell közölnöm a halálhíredet, hogy Hédi azt sem tudta, beteg vagy. Átmegyek Ilihez, hogy ne legyek egyedül, de kurvára egyedül vagyok. Az idő megáll, hetek telnek el, de valójában még mindig aznap van, egy szeptember végi kedd, ami egy évvel ezelőtt kezdődött azzal az átkozott köhögéssel. Vég nélküli telefonokba fojtom magam, és megpróbálom elhíttetni másokkal, amit én magam is nehezen hiszek el. Kevés embert avattunk be a betegségedbe, így a halálod a legtöbbeknek váratlan, felfoghatatlan. Egy barátoddal beszélve percekig zokogok Ili kádjának szélén ülve. De Tib miért nem mondta el, hogy ekkora a baj? Valahogy segítettünk volna, mondja könnyek közt Tamás. Nem akarta, hogy aggódjatok, felelem. És tényleg nem akartad. Nem kértél a sajnálatból, aggodalomból, csak békét akartál, nyugalmat és gyógyulást.

Üzeneteket írok, de remeg a kezem. Képtelenség, hogy egyszerre létezel a fejemben és mozdulatlanul egy kórházi asztalon. Nem hiszem el. Kábé egy hete húslevest főztél nekem, mert fáj a torkom. Ki fog most rám vigyázni? Dühös vagyok rád! Úristen, mennyi mindenért vagyok dühös rád! Hazamegyek a lakásba, és kipakolom a kórházból hazahozott holmidat. Gombóc van a torkomban. Kényszerítenem kell magam, hogy a ruháidat azonnal a mosógépbe gyűrjem, mert tudom, képes lennék eltenni őket, hogy később is érezhessem az illatod. Ezt nem szabad. Ágnes, ne legyél hülye, motyogom magamnak, ahogy a szatyorból kiszedem az utánad küldött kaját. Minden bontatlan, semmit sem ettél, csak a zacskó ropi tűnt el. Az összes ételt a szemétkébe vágom. Ott végzi a kedvenc Turista szalámi, a szeletelt edami sajt, a paprika, a műanyag pohár, ahogy a fém evőeszközök is. A zsemléket már a kórházban kidobták.

Valamit tennem kéne, valamit csinálnom kéne, valakinek el kellene mondanom, mi történt. *Neked*. Csakis neked tudnám elmondani, hiszen más nem érthet meg. Az elmúlt egy év majdnem minden percét együtt töltöttük, most pedig itt ülök egyedül az ágy szélén, a te oldaladon ezen a rohadt kék-piros csíkos ágyneműn. Az hogy lehet, hogy üres kézzel mentél el, mégis magaddal vittél mindent, ami számomra fontos?

Két évvel az ébredés előtt

Ma volt a könyvbemutatóm, Raziel, bukott kis angyalom ma debütált. Izgultam, de a lehetőségekhez képest elég jól sikerült, bár az mókás volt, hogy a moderátor az írói nevem helyett háromszor is a saját nevemen szólított. A Majorka felé tartunk, páran beülünk, hogy megünnepeljük a könyvet és utólag a születésnapomat. Április végéhez képest meleg az idő, fekete blézerben, hosszúnadrágban melegem van.

– Milyen névre foglaltad az asztalt? – kérdezem Annát az étterem előtt.

– Mit tudom én – feleli nemtörődöm hangon, hosszú, hullámos haját hátravetve. Anna okos és szép, ráadásul ezt tudja is magáról. Irigylem ezt a magabiztosságot. – Azt hiszem, Lana Millan.

– Ez most komoly? – lepődök meg.

– Igen, miért? Ez az írói álneved, és ma volt a könyvbemutatód. Szerintem logikus.

– Ez igaz, logikus – fogadom el a választ, de azért furán érzem magam, amikor a pincértől

megkérdézem, melyik asztalt foglalták Lana Millan névre. Úgy kísér minket a helyünkre, mintha semmi különös nem lenne abban, hogy az írói alteregóm létező személyként asztalt foglal. Vagy nem is sejti, hogy ez álnév? Azt hiszem, elmegyek a nevek hivatalába, és átíratom magam Lana Millanra, az Ágnest pedig kukázom. Lana lehetne az okos, magabiztos, vicces és kedves nő, aki nem retten meg az élet kihívásaitól, sőt Ágnessel ellentétben bátran élébük megy.

– Na, és milyen érzés, írónő? – kérdezi Juci fülíg érő szájjal, meztelen lábát lóbálva az asztal alatt. Juci egy sok-sok éve nem viselt, szekrényben tárolt parafa talpú szandálban érkezett a könyvbemutatóra, de azzal nem számolt, hogy a Millenárisból a Majorkáig tartó másfél kilométer alatt a szandi talpa leválik, majd szétmorzsálódik. Ez nem rázta meg túlságosan, csak nevetett magán, és mezítláb sétált tovább. Régen sokat bringáztunk együtt, akkor ragadt ránk a *lúzer team* elnevezés. Ha csak egyetlen túske volt az erdőben, azt biztos, hogy Juci vagy én találtuk meg, ahogyan a városban a szöveget, a királydinnyét pedig a Szentendre felé vezető bringaúton.

– Gondolom, jó – felelem bizonytalanul. – Elfáradtam, de jó volt látni, hogy ilyen sokan eljöttek.

– Ügyes voltál – lapogatja Viki a vállam, aki kivételesen egyedül érkezett, mert Krisz, Viki férje ügyeletes a sürgősségin. Régi barátság a miénk. Tíz évvel ezelőtt együtt dolgoztam Krisztiánnal, hamar barátok lettünk, aztán megismertem a feleségét, Vikit, aki szintén fontos része lett az élettemnek. Viki mindenben az ellentétem, végtelenül türelmes, optimista, intelligens. Krisszel közösen van két csoda szép, okos gyerekük. Magányos negyvenesként néha irigykedve nézek rájuk.

– Köszí, nem nagy dolog.

– Hogyne lenne az, ez hatalmas dolog! A *Raziel* már a második könyved – mondja Anna, aztán elővesz a táskájából egy A4-es borítékot, és a kezembe nyomja. – Gratulálunk hozzá! És boldog születésnapot!

– Igen! Boldog születésnapot! – harsogják. Kinyitom a borítékot. Hófehér lap, rajta a nevem, az igazi. Ágnes.

– Ti most szívattok? Tandemugrás egy főre? – olvasom döbbenten. Lana biztosan örülne egy ilyen lehetőségnek, de én frászt kapok. – Tudjátok, hogy tériszonyom van.

– Igen, de eljött az ideje, hogy kipróbálj valami újat, és nem egyedül ugranál, hanem egy oktatóval – magyarázza Anna huszonkilenc évének minden magabiztosságával. Egytől egyig helyeselnék. Nem merem a szemükbe mondani, hogy biztos, hogy soha, de soha az életben nem fogok

kiugrani egy repülőből, mert mostanában nem tervezek meghalni.

– Nekem nincs életközepi válságom, folyamatos válságom van, és nem szeretnék semmi újat kipróbálni – mosolygok, aztán nevetünk, mintha viccelnék. A hangomban csengő iróniát mind ismerik, ez van, ilyen vagyok. Jártam már fent is, lent is, bár tény, hogy az utóbbi időben több időt töltök lent, de ezt nem kötöm össze az életkorommal. De azért a fene egye meg. Középkorú vagyok.

Észreveszem, hogy világít a telefonom. Tib írt. Elmosolyodom.

– Kiaz? Miaz? – tudakolja Juci vigyorogva, csillog szemmel.

– Nem lényeges, egy gratuláló üzenet a bemutató miatt – terelném a témát, de Juci szagot fog, ami nem véletlen. Ismeri a grimaszaimat, egy szemvillanásból tudja, mit gondolok.

– Semmiért nem vigyorgnál ennyire. Mesélj!

– Nincs nagyon mit mesélni. Egy srác, nincs közöttünk semmi. Írt egy könyvet a nagyszülei szerelméről. Jó beszélgetőpartner – mondom visszafogottan, erre Juci felhagy a további kérdészködéssel. Érzi, hogy talán tényleg nincs semmi, vagy legalábbis én úgy akarom érezni, hogy nincs semmi.

Válasz nélkül teszem az asztalra a telefont, de később, miután elválok a többiektől, írok

Tibnek, aki érdekesen került az életembe. Volt egy közös barátunk, Ali, aki tavaly karácsony előtt néhány nappal infarktust kapott, és meghalt. Akkor beszéltünk telefonon először, majd egymást vigasztaltuk a temetésen. Később szóba került, hogy a multi helyett kipróbálhatnám, milyen szövegíróként az ő marketinges cégénél, de inkább Razielre koncentráltam, ezért jegeltük a témát, az üzenetváltásaink azonban megmaradtak. Mesélt az írásairól, a nagyszüleiről, az álmairól. Rengeteg képet küldött a kutyájáról, Bütyiről. Igaz, hogy Tib külsőre nem az esetem, mégis van benne valami vonzó. A humora egész biztos, és a szeme. Ilyen kék szemet addig sohasem láttam.

Ahogy általában, a bemutatót követő hétvégét is a szüleimnél töltöm. Gyönyörű idő van. Napközben a kertet gyomlálom, kikapálom a paprikaplántákat, paradicsomot karózok. Jó ez a csend, vágni lehet a friss föld szagát, ha leguggolok, érzem a palánták illatát. Gondozom a kis gazdaságomat. Van akkora projekt, mint egy könyv megírása. Megálmodtam, nyár végére milyen lesz minden. A kert végébe padot, grillezőt vizionálok, ahol esténként a bográcsban saját paprikából főzöm majd a lecsót, de ne szaladjunk ennyire előre. Jó lenne ma felásni a garázs mögötti részt, ahová tököket ültetek majd, meglocsolni a kaprot, de a bab is kibújt

a földből. A paradicsom karózásra szorul, a kerítés mentén bóklászom, karónak valót gyűjtök, amikor a rövidnadrágom zsebében megreppen a telefonom.

Mit művelsz? Tán' a következő regényedet írod?, írja Tib. Felhorkantok. Zsigerből írnám, hogy igen, művelek, földet, de inkább csinállok egy képet a lugas mellett futó, épp a héten kibújt babról, és elküldöm neki. *Látom, nem volt nálad vonalzó*, kapom a flegma választ. *Nehogy azt mondd, hogy te vonalzóval ültetsz babot*, írok vissza, aztán leülök egy farönkre a napon, felkészülve egy hosszabb csetre. *Nem, de vannak erre tuti módszerek*, érdekel? jön azonnal a felelet. *Köszi, nem, idén nem ültetek több babot*, pötyögöm a kissé lepattintó választ. A Messenger jelzi, hogy éppen gépel, aztán megjelenik egy újabb üzenet. *Egyébként jó volt a könyvbemutató, és a könyved se olyan rossz. Ezt most bóknak veszem* – mosolygok, mert tényleg bóknak veszem. Jólesik. *Hja, ritkán olvasok el 453 oldalt egyben*. Izgatottan gépelek. *Szóval elolvastad. Hogy tetszett?* A kijelzőre meredve várom a reakciót. *Egész jó, ahhoz képest...* jön a felelet. *Mihez képest?* – faggatom izgatottan. *Hát, hogy olyan fantaziizé. Vannak benne jó gondolatok, ari kis történet, de bizti, hogy ennél jobbat is tucc*. A rönkön ülve a tűző napon egyszerre melegem lesz. *Na, de most tetszett vagy nem, mire*

gondolsz? Azt írja, igyunk egy kávét, elmondom, mire gondolok. Hm? Megtörlöm a homlokom, mielőtt reagálnék. Bosszant, hogy mindent feszítővással kell kiszedni belőle. Az nem ér, hogy most megírod, aztán majd egyszer iszunk egy kávét? – dobom vissza a kérdést, hogy mielőbb megszerezsem az információt a munkám minőségéről. Nálam a „majd iszunk egy kávét” amúgy ritkán valósul meg. Meggyőződésem, hogy ezt mindenki lerázásként használja. Majd iszunk egy kávét, majd beszélünk, majd összefutunk. Ezek a kávék, találkozások ritkán valósulnak meg. Befut egy újabb üzenet. *Aztán abba meg mi a jó nekem? Szal? Mikor talizunk?* Lenémítom, és elteszem a telefont.

Sötétedésig a kertben gyomlállok, majd lezuhanyozom, családilag megvacsorázunk, és elvonulok olvasni. Tizenöt éve, hogy elköltöztem itthonról. A szobámban mindössze a por vastagsága és néhány apró változás jelzi, hogy nem lakom itt. Ilyen az íróasztalomon anyu gigantikus fikusza, az alvópárnáim mellé becsempészett haszontalan díszpárnák, a polcon díszelgő csetreszek. Az egész ház olyan, mint egy múzeum, tele féltve őrzött családi ereklyékkel, amelyek valójában értéktelenek. Az égvilágon semmire sem jók, csakis azoknak voltak fontosak, akik életükben birtokolták őket. Nem is értem, minek tartják meg őket. A telefonom

azóta is le van némítva, de lefogadom, hogy Tib írt. A kíváncsiságom győz, nem bírom ki, hogy ne nézzem meg. Valóban vár egy üzenet. Azt kérdezi, hová tűntem, talán felástam a szomszéd kertjét is, mert kerített nekem Izsákon egy másfél hektáros szántóföldet. Egy szavamba kerül, és lefoglalozza. Van hozzá egy parasztház, nyári konyha, ott vagdoshatom a babot, befőzhetem a paradicsomot, amit a nyáron megtermeltem, de az írásról sem kell megfeledkezniem. Egyik mosolyom éri a másikat, de egy semmitmondó válasszal szűrom ki a szemét, és tovább olvasok.

Korán ér a reggel. Anyu még alszik, apu a vasárnapi ebéd hozzávalóira vadászik a piacon. Ha szerencsém van, kap friss tepertőt és házi kenyeret, amit reggelire kovászos uborkával, lila hagymával jóízűen elfogyaszthatunk. Míg apu megérkezik, csinálók egy kávét. Szememből az álmod dörzsölgetve nézegetem a telefont.

*Jóreggelt. Micsinász – villan fel Tib üzenete. Kávét – gépelem, és közben felszisszenek. Fáj a jobb vállam, a könyököm, és kisugárzik a csuklómba is. Míg nem jön helyre, nem kapálok, döntöm el. *Velem mér nem iszol?* – próbálkozik. *Ha te is most iszod, együtt kávézunk,* kavárom el a cukrot. *Igaziból értem. Szembenézősen, összeenevetősen, úgy mikor kávézunk?**

Önkéntelenül elfintorodok. Kell a francnak ez a nyűg. Nem akarok se szembenézősdit, se

nevetősdit. Nem válaszolok. Fogalmam sincs, mit akar tőlem ez a pasi, de én nem akarok semmit. Ha viszont sokat csetelgetünk, akkor valami lesz, mert mindig ez van, én viszont belefáradtam már az egészbe. Jó néhány kapcsolattal a hátam mögött csak fásultság van bennem. Ott van Misi, az első szerelmem. Fogalmam sincs, mi lehetett volna belőle, mert meghalt egy autóbalesetben, amit akkoriban úgy hívtak, diszkóbaleset. Évek teltek el, mire visszarázódtam az életbe, ha egyáltalán visszarázódtam. Néha olyan érzésem van, mintha rengeteg idősík létezne, amikbe életem folyamán így vagy úgy, de beragadtam. Az egyikben huszonéves vagyok, a Pesti út mellett, a járdán kuporogva várom Misit, szidom, amiért megint késik, miközben tíz kilométerrel arrébb épp megpróbálják újraéleszteni, tárcájában az én ballagási képeimmel. Egy másik idősíkon a csomagjaimmal állok egy óbudai, másfél szobás albérlet ajtajában, épp költözöm, hogy magam mögött hagyjak nyolcévnyi szeretetet, tiszteletet és egy fel nem oldható ellentétet. Akad egy olyan is, amikor könnyes szemmel az ágyamban fekszem egy idegen mellett, aki egy évig volt a társam, és alig egy perce jelentette be, hogy már semmit sem érez irántam. És van egy egészen friss, amikor nyolcévnyi bizalmat füstként ereszték ki az ablakon, és egy suta öleléssel búcsúzom.

Visszanézve felnőttéletem huszonnégy éve egy szempillantás alatt pörgött ki a kezem közül. Ezek a pillanatfelvételek maradtak csak hátra, hogy magányos perceimben legyen miből mazzsolázni. Mindez semmit sem változtat azon, hogy most itt vagyok, negyvenévesen, gyerek és család nélkül, és egyre kevesebb esélyt látok rá, hogy ez valaha megváltozzon. Nem szeretnék új képet a gyűjteményembe. Nincs semmi értelme.

Vasárnap este visszavonatozom Pestre. Szokásos menetrend, szokásos útvonal, és ahogy mindig, könyv az ölemben. Az agglomeráció egyik előnye, hogy sokat utazik az ember. Míg középiskolába jártam, napi három-négy órát tömegközlekedtem, aktuális olvasmányomat szorongatva alig vártam, hogy buszra, vonatra ülhessek. Egy jobb napon simán kivégeztem egy könyvet, és nem válogattam a kötetek között. Akkoriban éltem Anne Rice-, Stephen King-korszakom, de átmentem Robin Cook teljes életművére is. Később, amikor kifogytam a könyvekből, anyu könyvespolcára fanyalodtam, így került a kezembe Robert Merle, John Knittel, Remarque. A tankönyvek alatt regényeket dugdostam, amit kizárólag az irodalomtanár vett észre, majd zokon, amikor óra után mégis kihúzta az ölemből Remarque *Szikrányi élet* című könyvét.

Leszállok a vonatról, a Ligeten keresztül hazasétálok, aztán rendet rakok huszonhét négyzetméteres albérletemben, és nagy önfegyessel továbbra is ignorálok a sűrűn beérkező üzeneteket. Hétfőn korán ébreszt a telefon, mert munka előtt, ahogy általában egy héten háromszor, futni megyek a Ligetbe. Félálomban, az ágyban nyújtózva nyitom meg a Messengert.

Tessék, már le is rázott. Szomorú vagyok..., olvasom Tib utolsó üzeneteit. Bámulom a telefont, és nem tudom, mit válaszoljak, válaszoljak-e egyáltalán. Igazából félek belekezdeni ebbe az egészbe. Valószínűleg látta, hogy elolvastam, mert újabb és újabb sorok jelennek meg. Szeretnék látni. Nem érdekel, kávé vagy tea. Asse ha nem iszol semmit se, de kell az a mosoly. Szeretném látni, ahogy nekem mosolyogsz.